923. På denna väg har Filosofen fått föreställning om ett högre väsende om Modershjertats ömhet, om dygden o.s.v. men ikasom Filosofen uti sina föreställningar om ett högre väsende, in blandar något af sina egna ~~[illegible]~~ Idees: så inblandar han äfven ~~uti~~ något af sina egna ~~[illegible]~~ Idees uti föreställningen om dygden.

924. Uti föreställningen om ett högre väsende, inblandade Forntidens Filosofer sina egna svagheter. Jupiter var visserligen allsmägtig; men han var äfven otrogen i äktenskapet. Den allsmägtiga Gudens maka var å sin sida svartsjuk. Den skönaste Gudinna var förmäld med den fulaste bland Gudarne. o.s.v.

925. Nu Tidens Filosofer hafva visserligen abstraherat de menskliga svagheterna från föreställningen om det Gudomliga; men de hafva derjemte abstraheradt det Gudomliga från det menskliga: så att deras Gud blifvit en förskräckligt stor Filosof, hvilken sätter sig öfver "all smädelse och allt beröm"; men Gud har också i Filosofens föreställning blifvit en stor Egoist, hvilken har allt nog i ~~[illegible]~~ sjelfvom: han bryr sig föga om andras lycka och välfärd. Hans absoluta frihet är icke alls bunden af någon moralisk nödvändighet.

926. Dessutom har man tillegnat Gudomen tvenne objectiva Själsförmögenheter, hvilka hos Filosofen äro mest utbildade, nemligen vilja och Förstånd. Och som Filosofens vilja icke är ett resultat af Passionerna (subjective vilja) utan snarare ett resultat af Förståndets operationer: så hafva alla hjertats egenskaper hos menniskan först, och sedan hos Gud, icke allenast blifvit subsumerade under viljan, utan äfven beroende af viljan: Sålunda har Guds barmhertighet blifvit beroende af viljan men alldeles icke af någon moralisk nödvändighet. Guds kärlek har ikke des blifvit beroende af viljan, men alldeles icke af någon moralisk nödvändighet.

927. Filosofen har betraktat sig sjelf som ett Ideal af fullkomlig menskliget, och sålunda gjort en slutsatts ifrån sin egen Jernnatur, till Gudomen. alla de egenskaper